

**GŁOS DZIADKOWY O RESTAURACJI
KOŚCIOŁA PARAFIALNEGO W SZCZUCINIE**

Karolowi Fryczowi
z serdeczną przyjaźnią

Niekże se spocznie na kwile dziadzina,
Toli wędruje jaze ze Scucina,
A razem z dziadkiem beło mnogo luda
Uźreć te cuda!

Chodziły wieści po najdalsze strony,
Że w onym mieńscu strasne farmazony
Ozgościły się w diabelskiej kompanii,
W księżej plebanii.

Mówiom, że jakiś, Boże odpuść, malarz,
Co na piechote tam po prośbie zalazł,
Teraz se żyje niby brat ze bratem
Z Księdzem Prałatem!

Cała plebania wysługuje mu się,
Na poświęcanym jada se obrusie,
Miódmałmazyje znoszą temu lichu
W świentym kielichu.

Zakradło to się na probostwo chyłkiem,
Na mróz świciło na pół gołym tyłkiem;
Teraz se każe najcieńsze atłasy
Szyć na portasy.

Sypia se co noc w jegomości łóżku,
Księżą kucharkę głaska se po brzuszku,
Sam mu co rana, święci wiekuiści,
Ksiądz buty czyści!

Ale największe to zgorszenie czyni,
Że nie przepuścił i pańskiej świątyni
I kościół, co się cudami rozślawił,
Straśnie splugawił.

Kędy janioly wprzód zdobyły ściane,
Teraz kapłony wiszą podskubane,
A tam gdzie beły świente męczenniczki,
Tłuste jendyczki.

W ołtarzu widny Boga Ojca profil:
Brodę ma ryżą niby nasz Teofil;
Za złego łotra wisi w Męce Boskiej
Kunrad Rakowski.

Potem z Krakowa zjeżdża konwisyja,
Napycha brzuchy, aż im się odbija,
I prawią księdzu różne dziwne baśnie,
Pokiej nie zaśnie.

W bidnego księdza konwisyja wpiera,
Że to najnowszy styl Ojca Drobnera,
Co w Rzymie zdoił (taka jucha chytra)
Świętego Pitra!

Lecz już się skończy ta obraza boża,
Bo dziadek póndzie aż do konsystorza
I gwałt podniesie taki, że biskupa
Ozboli głowa ...

Pisane w r. 1908